

Milouska Meulens

Elin
Sombra

VOLT

Amsterdam – Antwerpen

Eerste druk, 2021
Copyright tekst © 2021 Milouska Meulens
Copyright illustraties © 2021 Sioejeng Tsao

Vormgeving omslag Caren Limpens
Vormgeving binnenwerk Zeno

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Volt, Amsterdam.

ISBN 978 90 214 2699 0 / NUR 283
www.uitgeverijvolt.nl

Voor Yara en Ylias

Inhoud

Sombra	9
1. Telegram	11
2. Nachtmerrie	18
3. Rotcadeau	21
Sombra	25
4. Kringloopwinkel	28
5. Zolderkamer	37
6. Niemandslaan	42
7. Zhimo	50
8. Bobby	57
9. Geheimen	64
Sombra	69
10. Leeglopen	70
Sombra	77
11. Verlaten	79
Sombra	87
12. Z.Z.Z.	92
13. Ziekmelding	96

14. Logeren	102
Sombra	111
15. Zuiveren	114
16. 'Warenhuis'	119
17. Verklaring	128
Sombra	136
18. Theorie	141
19. Notities	151
20. Vertaling	158
Sombra	163
21. Opbiechten	166
22. Aftellen	175
Epiloog	177
Sombra	182

Sombra

Elin Salvador is geen prater. Ze luistert liever. Dat is meestal een mooie eigenschap, maar in dit geval is het jammer. Want dít is een verhaal dat je moet horen. En uit de eerste hand, niet via-via.

Ken je dat spelletje? Je fluistert iemand een zinnetje in en diegene geeft het weer door aan de volgende, tot iedereen is geweest. De laatste in de kring zegt hardop wat hij heeft gehoord en ja hoor: de zin is onherkenbaar geworden. Wat eerst ‘kleine potjes hebben grote oren’ was, wordt per ongeluk of expres ‘stoofperen zijn mijn lievelingskostje’.

Waarmee ik maar wil zeggen: de enige, naast Elin, die dit verhaal kan vertellen, ben ik, Sombra. Ik ben de schaduw van Elin, tot je dienst.

Niemand kent Elin beter dan ik. Ik ben al bijna elf jaar bij haar. Sinds haar geboorte, elke seconde van de dag. Zelf ben ik zo oud als het eerste licht, maar ik besta tegelijkertijd pas doordat zij er is.

Ik zie alles wat zij ziet, hoor alles wat zij hoort – en meer. De ene keer ga ik voor haar uit, de andere keer ga ik achter haar aan.

Wij lijken niet op elkaar. Zij is zo gesloten als een bankkluis, ik zo open als een kerkdeur. Zij heeft één vorm. Ik kan mezelf vermenigvuldigen, vergroten en verbreden. Afhankelijk van de lichtval kun je soms niet om mij heen. Op andere momenten ben ik haast onzichtbaar. In de nacht bijvoorbeeld, of als wolken de zon bedekken.

Maar ik dwaal een beetje af. Elin en ik zijn onafscheidelijker dan de beste vrienden. Waar zij gaat, ga ik. Ha, ze zou er raar van staan te kijken als ik er opeens niet meer was. Ik steun haar waar ik kan.

Aan mij heb je een betrouwbare bron. Met m'n hand op Elins hart beloof ik dit verhaal zo goed mogelijk te vertellen. Het begint zoals elke vertelling bij het begin. Wat dat begin is, kan voor iedereen anders zijn.

1. Telegram

Voor Elin begint het op een zaterdag als de deurbel klingelt en zij gauw 'Ik ga wel' roept in de richting van de woonkamer. Ze wil haar vader en moeder voor zijn bij de deur. Opendoen vindt ze leuk, omdat ze nooit weet wie er staat. Zelf nodigt ze niemand uit om bij haar thuis te komen. De familie van haar ouders kent ze niet en vrienden heeft ze niet. Nooit gehad.

Haar vader en moeder krijgen soms onverwacht bezoek, waardoor het minstens drie kwartier lang minder saai is thuis. Elin is daar vaak alleen, ook als haar ouders thuis zijn. Zij voeren met z'n tweetjes ellenlange gesprekken over de toestand in de wereld. Die is volgens hen nooit goed.

Als je hen moet geloven, staat er om de haverklap iets vreselijks te gebeuren. Is het geen natuur-ramp, dan is het wel een dodelijke ziekte of komen er giftige plasticdeeltjes in ons drinkwater. De uit-

komst is steeds dezelfde: de mensheid richt zichzelf te gronde. Slechts een kleine groep overleeft en redt de aarde door samen te werken. Deze informatie is al duizenden jaren geleden vastgelegd door beschavingen die zonder technologie heel precieze voorspellingen kunnen doen, zeggen de ouders van Elin. Zij doen tijdens zulke discussies de douche aan, de afzuigkap of een radio, om te voorkomen dat iemand hen afluistert.

Met bezoek over de vloer gaat het ook eens over iets anders dan het noodlot waaraan niet te ontsnappen valt. Het weer, school, de feestdagen, roddels uit de buurt; wat precies maakt Elin niet uit. Als het maar een ander onderwerp is dan het naderende einde van de wereld.

Op haar sokken glijdt ze door het halletje naar de voordeur, benieuwd naar wie het kan zijn. Het is de postbode, dat ziet ze aan de vorm en kleur van zijn opvallende pet. Die steekt scherp af tegen de dunne gordijnen die voor het raampje hangen. Het maffe is dat hij geen pakketje bij zich heeft. Niet voor hen en ook niet voor de burens. In zijn handen houdt hij een opgerold vel papier. Dat past gemakkelijk door de brievenbus. Hij staat er maar raar bij, kaarsrecht als een stokstaartje op de uitkijk.

‘Telegram voor de heer Rafaël Salvador,’ zegt hij deftig. Zij moet er stilletjes om lachen: de allerge woonste man die je je kunt voorstellen die deftig doet in zijn geelgroene uniform met van die zakken op de mouwen en broekspijpen. Bij hem zit er nog echt iets in ook: een pen in de smalle zak, een stapel ‘We hebben u gemist’-kaartjes in de bredere.

‘Pááááp, het is voor jou!’ Haar vader komt al op de stem van de postbode af. ‘Ja, ik ben Rafi Salvador. Een telegram? Goh, worden die nog verstuurd?’

‘Jazeker meneer, vooral voor belangrijke en ernstige spoedberichten uit landen waar niet iedereen een computer of smartphone heeft.’ Met een blik op hun gezichten voegt hij eraan toe: ‘Het is soms ook vrolijk nieuws. Een geboorte, een diploma of een huwelijk, dat soort dingen.’

Maar dat is het dit keer allemaal niet, ziet Elin aan haar vader. Hij fronst tijdens het lezen en duwt z’n bovenlip tegen z’n neus aan, zoals-ie doet wan-

neer hij zorgen heeft. Zij kent hem zo goed dat ze vaak kan raden wat hij denkt.

Rafi komt uit het Amazonegebied in Zuid-Amerika. In zijn geboorteplaats hebben de straten geen namen; de huizen staan in een kring rondom een open plek in het regenwoud. Hij had de hele wereld over gereisd voordat hij de Scandinavische Ylva ontmoette. Het klikte, ook al waren ze heel andere types: hij met z'n zachte, zwarte kijkers die als sterretjes zo prettig straalden, zij met haar eeuwig bozige, blauwe blik. Ylva was haar land en haar familie zat en reisde met Rafi mee naar het zuiden, naar de Lage Landen. Ze werden verliefd, en kregen heel bewust één kind.

Meer kinderen vinden ze milieuvervuiling en oneerlijk tegenover weeskinderen. 'De grootste plaag op deze planeet, is de mens,' zeggen ze altijd. En: 'We zijn met te veel mensen op aarde en dat is schadelijk voor de natuur.' Dat een kind opgroeit zonder broertjes en zusjes, vinden ze geen groot nadeel.

Ze kregen een dochter. Rafi wilde dat zij zijn achternaam zou hebben, zodat zijn afkomst in haar bewaard bleef. Dat mocht van Ylva, als zij een voornaam uit haar land mocht kiezen. Ze kwamen uit op de naam Elin Salvador, die 'De Stralende Redder' betekent.

Die naam is het enige stukje van hun verleden dat Elin heeft. Over familie spreken ze namelijk

niet. Nooit. Elins moeder verbiedt het. Zij heeft zelf geen contact met haar familie en wil nooit meer terug naar het noorden. ‘Het is geen ruzie waard,’ vindt Elins vader. ‘Vrede in mijn eigen gezin is belangrijker dan herinneringen ophalen.’ Maar zijn ogen staan mistig als hij dit zegt en de woorden klinken dof.

De donkergroene tatoeages op zijn lichaam herinneren aan een ruig verleden vol avonturen. ‘Dat deden wij daar en toen nou eenmaal,’ zegt hij als Elin naar zijn tattoos vraagt. Meer laat hij niet meer los. Toen ze jonger was vertelde hij er nog wel eens over, maar van die verhalen heeft ze alleen stukjes onthouden. Hij kreeg zijn eerste tatoeage bij zijn geboorte en daarna bij elke volgende belangrijke gebeurtenis een nieuwe.

Over z’n kale kop praat hij ook niet. Rafi moest zijn haar afscheren toen hij twaalf werd. Dat hoorde zo, in de traditie van zijn volk. Later schoor hij zijn haar af omdat hij het er stoer uit vond zien. Een gladgeschoren hoofd was bij hem gaan horen, zoals stippen horen op een lieveheersbeestje.

Inmiddels is bijna al zijn haar vanzelf uitgevallen en groeit het niet meer terug. De piepkleine, opgerolde krulletjes die hier en daar nog tevoorschijn piepen zijn grijs. Elke ochtend haalt hij een scheermes over z’n hoofd. Om jonger te lijken, vermoedt Elin.

Zij vindt het niet erg dat haar vader zo oud is als

de opa's en oma's van haar klasgenoten. Zijn huid is strak, zijn witte tanden staan kaarsrecht in zijn mond en hij is lenig voor zijn leeftijd. Snel en fit, zeggen mensen een tikkeltje jaloers. En hij praat net als zij niet veel, dat vindt Elin fijn.

Maar het blijkt is ze met de taakverdeling thuis: haar moeder knapt oude meubels op en verdient daarmee geld voor het gezin. Haar vader zorgt voor Elin, kookt en maakt schoon, en is door dat werk maar weinig van huis.

Rafi laat het telegram zakken, met de frons nog op z'n voorhoofd. De postbode kijkt met z'n armen op z'n rug naar de lucht boven hen. Daar is geen wolkje te zien. Hij tuit z'n lippen alsof hij een deuntje wil fluiten, maar bedenkt zich toch weer. Zijn nonchalante houding past niet bij de nieuwsgierigheid in zijn stem. 'Hopelijk geen al te slecht nieuws, meneer?' vraagt hij. Maar voordat hij uitgesproken is, slaat de deur al met een bons voor zijn neus dicht.

Daarna gaat alles razendsnel. Elins vader geeft de kaart zwijgend aan haar moeder, die ook naar de hal is gekomen. Zij leest lang, veel te lang voor een tekst van hooguit drie regels. 'Ik begrijp niet wat hier staat,' zegt ze dan.

'Ik moet direct gaan,' zegt Rafi alleen maar en hij stormt de trap op naar zolder.

'Gaan?' stamelt Elin. 'Waarheen?' Haar moeder

staat met één hand op de trapleuning voor zich uit te staren en antwoordt niet.

Haar vader komt even later weer beneden met in zijn ene hand een geborduurde reistas en in zijn andere hand een halfvergane schoenendoos.

Hij zakt door z'n knieën en kijkt Elin recht aan. 'Ik hoopte dat deze dag pas zou komen als jij wat ouder was. Ik moet terug naar het regenwoud. Het is mijn beurt om ervoor te zorgen. Mijn moeder..' Hij maakt de zin niet af. 'De traditie... Het is mijn plicht.' Uit de schoenendoos haalt hij een linnen zakje. 'Dit is voor jou. Bewaar het goed. En onthoud: niet alles wat je zoekt, zal je vinden. En wat je vindt, is niet altijd wat je zoekt.' Met die raadselachtige woorden komt hij overeind, pakt zijn groene hoed van de kapstok en vertrekt, zonder afscheid te nemen en zonder nog eenmaal achterom te kijken.

2. Nachtmerrie

Vanaf die zaterdag heeft Elin elke nacht dezelfde enge droom. Als in een film hangt ze boven haar eigen bed en ziet ze zichzelf slapen. Het dekbed is weggetrapt, waardoor haar superheldenpyjama zichtbaar is. 'Dat is vreemd,' zegt ze tegen haar slapende zelf, 'ik heb helemaal geen pyjama.'

Ze inspecteert haar kamer in de droom nog iets beter, zwevend vanaf het plafond. Alles lijkt verder te kloppen. Haar donkerbruine bureau onder het raam, de rugzak ernaast al kant-en-klaar ingepakt voor de volgende dag. De tikkende, rode klok aan de muur, met felgele bliksemschichten als wijzers. Het halfvolle glas water op het tafeltje naast haar bed, waar stof in drijft, omdat het er al zo lang staat.

Haar ogen wennen aan het licht van de volle maan. Dat valt in spookachtige banen door een kier van de gordijnen. Ze zijn versleten, ziet Elin, de kleur is